

Κριτικὴ = Γεγετικὴ ε.

Coniectanea Euripidea.

(continuata e vol. XXI p. 475)

Iph. Aul. 591 sqq.: *τὴν τοῦ βασιλέως*
ἴδεν' Ἰριγένειαν ἄνασσαν
τὴν Τυνδαρέου τε Κλυταιμνήστραν,
ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκασ'
ἐπὶ τ' εὐμήκεις ἤκουσι τύχας.
Θεοὶ τοι κρείσσους οἶ τ' ὄλβοφόροι
τοῖς οὐκ ἐδδαιμοσι θνατῶν.

Ultima sententia ab antecedentibus longius aberrat quam quae hic in chorum cadere possit. Emendo igitur *Θεατοὶ* pro *Θεοὶ τοι* et in lexicis *ὄλβοφόρος* explicandum est *ὄλβον* ferens, non afferens.

Iph. Taur. 408 sqq.:
ἢ ῥοθίοις εἰλατίναις δικρότοισι κόπαις
ἐπλεσαν ἐπὶ πόντια κύματα
νάιον ὄχημα λινοπόροισι τ' αὔραις.

Corruptum *ἐπλεσαν* corrigendum est in *ὄπλισσαν*.

ibid. 1118 sqq.:
ἐν γὰρ ἀνάγκαις
οὐ κάμνεις σύντροφος ὦν
μεταβάλλει δυσδαιμονία.

Pro *μεταβάλλει* coniectio *εὐθαλεῖ* i. e. *εὐθηνεῖ*, optimo infortunio. Huic scholion *μεταβάλλει* a litteris non absimile in textum irrepsit.

El. 1155 sq.: *παλίρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα*
διαδρόμον λέχους.

Sensu cassa *διαδρόμον λέχους* emendanda sunt in *διὰ δρόμου λόχους*, nempe propter fraudem Electrae. Rursus hic locus satis est testimonii, in Hecuba 1032 sq.:

ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς ἢ σ' ἐπήγαγεν
θανάσιμον πρὸς Αἴδαν, ὦ τάλας,

emendandum esse *ἐλπίς, ἢ σ' ὑπήγαγεν*, spes quae te induxit sive seduxit.

Iph. Aul. 1524 sqq.:
ὦ πόντια, θύμασιν βροτησίοις
χαρεῖσα, πέμπσον εἰς Φρυγῶν
γαῖαν Ἑλλάνων στρατὸν
καὶ δολόεντα Τροίας ἔδη,
Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
Ἑλλάσι κλεινότατον στέφανον

δὸς ἀμφὶ κάρᾳ θ' ἔδον
κλέος ἀείμνηστον ἀμφιθεῖναι.

Pro inepto δολόεντα scribo ψολόεντα, tum vero comma post ἔδη deleo et post στρατόν pono, ut καὶ ψολόεντα Τροίας ἔδη α δὸς pendeat.

Troad. 224 sq.: τάν τ' ἀγκιστεύουσαν γᾶν
Ἰονίῳ * * πόντιῳ,

Libri ναῖτα vel ναῖται lacunae loco interponunt; quid ἀγκιστεύειν sibi velit nemo divinare potest. Scribendum est:

τάν τ' ἀγκιστρεύουσαν γᾶν
Ἰονίῳ ναύτας πόντιῳ,

ut ἀγκιστρεῖν sit allicere, nam de beata Thuriorum terra sermo est. Iam et locativus optime locum habet piscatui nau-tisque.

El. 144 sqq.:

πάτερ, σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους,
οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἡμᾶρ
διέπομαι.

Quod sensu caret διέπομαι in λείπομαι mutandum est.

Phoen. 177 sq.:

ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα καὶ σώφρονα
πώλοις μεταφέρων ἰθύνει.

Vt ceteras loci ineptias mittam, quid sit κέντρα πώλοις μεταφέρειν prorsus ignoramus. Scribendum est:

ὡς ἀτρεμαῖ' ἄκεντρα καὶ σώφρονα κτλ.

et obiectum σφάγια v. 174 efficiunt: quam intrepide stimulo carentes victimas equis s. de curru ulterius agens dirigit!

Suppl. 450 sqq.:

κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις,
ὡς τῷ τυράννῳ πλείον' ἐκμοχθῆ βίον;
ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς
τερπνάς τυράννοις ἡδονάς, ὅταν θέλη,
δάκρυα δ' ετοιμάζουσι;

Verba ὅταν θέλη ineptiunt et vitiosa sunt propter pluralem τυράννοις. Itaque haec conicio:

ἢ παρθενεύειν παῖδά σ' ἐν δόμοις καλῶς
τερπνάς τυράννοις ἡδονάς, ὅταν θάλη.

At in Electra 614 sq.:

OP. ἦκω 'πί τὸνδε στέφανον· ἀλλὰ πῶς λάβω;

ΠΡ. τειχέων μὲν ἔλθῶν ἐντὸς οὐδὲν ἂν σθένεις,

Nauckius iniuria vulgatam οὐδ' ἂν εἰ θέλοις prorsus expulit, modo scribas:

τειχέων μὲν ἔλθῶν ἐντὸς οὐδάμ', εἰ θέλοις.

Οὐδαμὰ est haudquaquam. Non absimile prioris exemplum est Iphigeniae Aul. 518 sqq.:

ΑΓΑ. Κάλχας ἐρεῖ μαντεύματ' Ἀργείων στρατῶν.

ΜΕ. οὐκ, ἦν σανῆ γε πρόσθε τοῦτο δ' εὐμαρές.

ΑΓΑ. τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.

ΜΕ. κοῦδέν γ' ἀρεστὸν οὐδὲ χρήσιμον παρόν.

Σανῆ Hermanni inventum pro Θάνη librorum ad sequentem Menelai orationem nullo pacto quadrat. Ego conicio

οὐκ, ἦν σ' ἀνῆ γε πρόσθε

si prius te reliquerit Iphigenia, de qua sola ante locuntur. Tum in ultimo vs. librorum ἄχρηστον pro Nauckiano ἀρεστὸν restituendum erit, pro παρόν autem illo Θάνη infecto scribendum πορόν, ut Calchas absente Iphigenia nihil commodi efficere potest. Item in Iphig. Taur. 61 sq.:

νῦν οὖν ἀδελφῶ βούλομαι δοῦναι χοάς

ἀποῦσ' ἀπόντι,

pro ἀποῦσ' erit ποροῦσ' scribendum, quum libri παροῦσα παντί praebeant. At in Oresta 1200 sq.:

καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῆ,

χρόνῳ μαλάξειν σπλάγγνον,

non cum Nauckio παρῆ corruptum censeo, sed πολὺς in τόνοσ mutandum, cf. Hipp. 118 σπλάγγνον ἔντονον φέρων. Qua occasione oblata piaculum exprobo Cycl. 234 sqq.:

δήσαντες δὲ σὲ

κλωθῶ τριπήχει κατὰ τὸν ὀμφαλὸν μέσον

τὰ σπλάγγν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βία,

μάστιγι τ' εὐ τὸ νῶτον ἀποθλίψειν σέθεν,

Quid sibi vult ἐξαμᾶν? Nonne cui viscera exsecta erant, postea nec venumdari nec munia servilia exsequi potuisset? Eiusmodi cogitatio quum profecto vel Sileni cerebro indigna sit, scribendum duco:

τὰ σπλάγγν' ἔφασκον ἐξανήσεσθαι βία,

i. e. spiritus tuos aiebant vi remissuros esse, nempe verberibus tergo atque ei corporis parti applicitis, qua fit sessio. Ad ἐξανίημι cf. Androm. 718, Hipp. 900. O. Goram.